

aquí hi hagi la paraula PINNA- 'penya'. Davant una altra nasal la *n* de *pena* s'ha dissimilat sigui en *r* o en *l*. Ja per la declaració de l'informant d'en Mascaró, es dedueix que la forma antiga sigui *Binimala*, i que, per una antífrasi eufèmica es va canviar en *Binibona*. I sembla que n'hi va haver una altra a Artà³⁵ l'any 1299. A Ciutadella hi ha l'alqueria *Binigarba* (vegeu aquesta cèdula *-garba*, *Bini-*) que pareix era anomenada antigament *Malagarba*, nom que encara és viu entre el poble. També aquí hi ha hagut intrmissió del *Bini-* aràbic; aquesta substitució del nom *Mala* per *Bona* no és un fet peculiar de les Balears sinó una tendència toponímica general: la substitució de *Malagelada* per *Bonagelada* d'un mas prop de Banyoles.³⁶

Com a corroboració de la forma antiga del nom de *Binimala*, tenim que ja s'anomena així «una alqueria *Benimala*» l'any 1291.³⁷

Així mateix hi ha un altre *Mirabona* en el terme de Sineu, recollit per l'enquesta de Coromines i situat devora el Molí d'en Mulet, entre Defla i la vila.

MONCAIRA (Fornalutx, Mall. 8, c-10)

Antiga possessió situada en una vall rodejada de grans muntanyes. És segur que és el mateix nom que figura en el *Llibre del Rep.* (f. 18s, Busquets 740) com *Alq. Hunqueira (Unqueira)*, que ve després d'*Alq. binj* (avui Bini); i, immediatament abans d'*alq. baalichi* (avui Bàlitx), *Alq. Mutnabar* (avui Monnàber) i *Alq. daloffra* (avui L'Ofra), totes elles veïnes de *Moncaira*.

Fonèticament pot resultar en mossàrab de l'evolució del llatí JUNCARIA, o sigui 'jonquera', clotada de joncs: al mateix fondal de *Moncaira* hi ha d'haver molts de joncs, ara o abans, puix que es tracta d'una vall profunda i amb diverses fonts i deus: Font de Moncaira, Font Nova, Font de na Cama, etc. Que en aquesta zona abunden els joncs ve provat també pel fet que, a la desembocadura del torrent de Moncaira a la mar, hi ha *es Joncar* i el *Cavall Bernat des Joncar*.

En el canvi que hi ha entre *Unqueira* i *Moncaira* no existeix absolutament cap dificultat: tan originari és *-ai-* com *-ei-*. Com que el que se sol trobar més en els noms mossàrabs, és *-ai-*, com a resultat de *-ARIA* —per exemple: *Moraira*, *Puntaire*, *Llenaira*, etc.— és de creure que alguns devien pronunciar-ho amb una *a* molt palatal que el *Repartiment* grafia com a *Un-*

35. Lorenzo LLITERAS I LLITERAS, *ibid.*, p. 54.

36. Joan COROMINES, *Estudis de toponímia...*, vol. I, p. 10.

37. Ramon ROSSELLÓ VAQUER, *Inca i Selva en el segle XIII* (Palma de Mallorca 1978), en ciclostil, p. 46.